

Mèxic, D.F., 5 de juny de 1954

Estimats pare i Joan: contesto la seva carta del dia 29 del mes ~~xxx~~ passat. De tot el que en diu, pare, del meu llibre, no puc arribar a fer-me càrrec de fins a quin punt és possible que la meua voluntat determini una cosa o'altra. Jo no voldria de cap manera que peria vostè representés un sacrifici econòmic i l'edició dels contes. Per altra banda, si tornem al punt de partida, veurem que tot ve d'un oferiment d'en Triadú, que m'ha dit-me que creia d'interès la publicació de la meua obra i afirmava que la seva amistat amb "diversos editors" li permetia gairebé assegurar-me que recírixa en el seu propòsit. Si finalment s'inclinava per en Janés era -digué- per una qüestió de delicadesa, ja que ell fou l'editor del meu primer llibre. Jo li he deixat dir i li he deixat fer i ara no entenc en quina mesura puc modificar el que ja semblava (per aquesta banda), en marxa. Del projecte de participar al "Victor Català" no en tinc prou dades per a decidir-me; no sé si s'admeten obres ja publicades, encara que, com en el cas de la meua, no ho haigut estat, en certa manera, fragmentàriament. El primer que se m'acut és una certa reserva, una resistència a sotmetre el meu llibre -almenys aquest- als avatars d'un concurs. Tot està molt bé si el premien. Però, i en cas contrari? No significaria això un ajornament indefinit, ara que sembla vençuda la dificultat principal? Per altra banda, la possibilitat de participar-hi amb una altra obra, està sotmesa també a múltiples imprevistos. Estic treballant, ja més d'un any, en un llibre de memòries-narracions que porta el títol, per ara, de "Mirar tancant els ulls". Però les meves obligacions, la reina a la qual he d'atendre, ~~xxx~~ em deixen poc temps per a escriure, de la mane-

ra que a mi em plau. No crec ~~tenir~~ poder acabar el llibre d'aquí a octubre, però faré la prova. Almenys, em servirà d'estímul per a avançar-lo. M'agradaria, pare, que no perdés el contacte amb en Triadú, perquè no tingúes la sensació que en prescindim, encara que sé prou bé que no podrem comptar-hi gaire.

Voldria, pare, que m'aclarís un punt de vista seu que no acabo d'entendre. Em diu que vostè preferiria que concorrés al "víctor Català" amb una obra que no fos "Cròniques de la veritat oculta", i que el ret per part meua de concursar faria possible que vostè comencés les gestions a prop de la "Biblioteca Selecta" perquè el llibre que ara ens acaba d'aprovar la censura, fos publicat per la tardor. ¿Què té a veure una cosa amb l'altra?

Amb una edició de bibliòfil no hi havia pensat i, per altra banda, insisteixo en que no vull que vostè corri cap risc econòmic.

Acabo de llegir el llibre de l'Esclasans "La meua vida" (1895-1920), amb un apassionat interès, a desgrat que xxx de vegades la personalitat del nostre ritmòleg sistemàtic es faci difícil de suportar, per la seva vanitat sempre esmolada i a punt. No sé si vostè ha llegit aquesta obra; en cas negatiu, li recomano que ho faci. M'estranya que no hagi motivat un enrenou considerable, per les afirmacions olímpiques del poeta. Entre altres coses, diu que els "catalans són una colla de bèsties", i parla repetidament de Barcelona com d'una ciutat "deliciosa i repugnant". Resulta que l'Esclasans fou alumne de l'"Escola catalana mossèn Cinto" i que a través del que n'explica he pogut comprendre bé l'origen de moltes coses...

No he pogut fer encara el treball que em demanaren per al llibre

d'homenatge a Josep Carner, a desgrat d'haver-se acabat el termini de lliurament el dia 31 de maig. Confio que no hi haurà un rigor extrem i que tindrè l'oportunitat, encara, de complir.

A finals d'aquest mes, si Déu vol, arribarà a Barcelona la senyora Vidal, que va embarcar el dia 2 en una motonau de la "Trasatlàntica". El seu espòs els va acompanyar fins a Nova-York, de manera que actualment no és a Mèxic. La senyora Vidal, "la Dolors", per a nosaltres, porta una labor que la Glòria va fer per a la mare, i unes mitges per a la Montserrat i unes altres per a la mare. Quan vingui en Vidal, d'aquí dos o tres mesos, a Catalunya, li demanarem què porti un record per al pare i per al Joan.

Els adjunto un retrat de la Glòria que em vaig oblidar d'incloure en la sèrie "d'holandesa". La Rosa m'ha anat insistint perquè no deixi de trametre'ls aquest retrat, que a ella li plau particularment. No ens estranya que trobin que s'assembla a mi: tothom hi coincideix i la Glòria mateixa, quan té alguna dificultat amb els seus germans, busca el meu empar i em diu "els Calders ens entenen millor, oi?" A mi mateix em fa l'efecte que, a l'edat de la Glòria, devia ésser com ella, però (né m'està el dir-ho) no tan maco.

Ah! Abans no em passi... Ja li faré, amb calma, la modificació reclamada per la censura al conte "La ciència i la mesura". Pel que fa a "La noblesa del gran joc" la meua catastròfica memòria m'impedeix de saber, ni remotament, de què es tracta.

Darrerament, he escrit tres contes més. Un d'ells, si no sorgeixen dificultats, sortirà a "Pont blau". Un altre, d'ambient mexicà, serà publicat a "La nostra revista" i el tercer s'esperarà...

Tots nosaltres seguim bé. En Raimon prosperant en els seus estudis. Ja llegeix en francès, i sap una colla de cançonetes en aquesta llengua tan germana de la nostra. Cada divendres, ell i la ~~Glòria~~ Glòria tornen de l'escola carregats d'estrelletes d'or i de bones notes. Però un no se'n pot fiar massa, perquè de cop i volta armen uns terrabastalls que fan posar els cabells de punta, amb l'entusiasta col·laboració, com és natural, de la Teresa. De vegades, quan arribo a casa trobo a la Rosa materialment desfeta: entre tots tres, poden més que ella i, molt sovint, més que ella i jo i la minyona junts. Per acabar-ho d'arreglar, com si no tinguéssin prou energies, la Rosa encara té el vici de donar-los vitamines de tant en tant, com si necessitessin reforços.

En Bartra en recorda sempre que li demani a vostè, pare, que procuri indagar prop d'en Pedreira la sort de la seva "Antologia poètica". Ell creu -així li digué en Ribera- que el llibre està tirat i independent d'enquàdernació des del mes de desrer. Si li ve a tombar preguntar-ho a n'en Pedreira, faci-ho... Li prego que en una pròxima carta, me'n digui alguna cosa que em permeti ensenyar la carta a n'en Bartra. En el cas que la veritat fos per al meu amic dolorosa o humiliant, digui-me-la en una nota apart.

Per avui, prou. Una abraçada per a tots tres amb tot l'amor del vostre

fele

Records als oncles i als cosins. Petons de la Rosa i dels nens. La Rosa contestarà directament les ratlles de la mare.